

tisme, rejst sig i uanet Vælde. Egn efter Egn havde næsten uden Modstand givet sig Helvedsprædikanterne i Vold. Det var, som om den Række politiske Ydmygelser, der i de sidste Aar var overgaaet Befolkningen, havde lammet Sindene og gjort dem til et let Bytte ogsaa for det aandelige Ild- og Sværdregimente.

Under disse Omstændigheder var der efterhaanden opstaaet nogen Utaalmodighed i „Vennesamfundets“ Lejr. Man krævede med stigende Styrke, at der skulde gøres Noget, . . . ja, der havde endog hævet sig Røster for den Anskuelse, at Samfundets hidtil forfægtede Kristendomsopfattelse led af visse Mangler, at den rent ud sagt ikke længer svarede til, hvad Nutiden fordrede. Partiets bestaltede Ord- og Pennesførere havde derfor i den sidste Tid haft musetravlt med at underkaste Livssynet en kritisk Revision; og over hele Landet ventede den betrængte Menighed i voksende Bekymring paa det forløsende Ord, der endelig skulde bryde den kirkelige Reaktions Magt og gengive den frie, lyse og glade Kristendomsforkyndelse det tabte Herredømme over Sindene.

Det var just med disse Forhold for Øje, at man havde udstedt Indbydelse til det omtalte Vennemøde, hvor de forskellige Anskuelser kunde